

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudců Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. M.K.**
se sídlem
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem
se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, 158 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem náměstí Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2019, čj. 48139/19/5200-10423-705893,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) na základě výsledků daňové kontroly žalobci dodatečnými platebními výměry ze dne 5. 3. 2018 doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2013 ve výši 104 993 Kč, prosinec 2013 ve výši 42 013 Kč, květen 2014 ve výši 197 566 Kč, červenec 2014 ve výši 193 098 Kč, srpen 2014 ve výši 115 481 Kč, září 2014 ve výši 42 084 Kč, říjen 2014 ve výši 72 608 Kč, listopad 2014 ve výši 91 539 Kč, prosinec 2014 ve výši 31 500 Kč, únor 2015 ve výši 134 012 Kč, březen 2015 ve výši 142 433 Kč, duben 2015 ve výši 135 248 Kč, květen 2015 ve výši 105 095 Kč, červen 2015 ve výši 40 478 Kč, srpen 2015 ve výši 64 607 Kč, září 2015 ve výši 126 806 Kč, říjen 2015 ve výši 79 800 Kč a prosinec 2015 ve výši 39 900 Kč; celkem tedy 1 759 261 Kč. Vedle toho žalobci vznikla povinnost uhradit penále ve výši 20 % doměřené částky v jednotlivých zdaňovacích obdobích, a to celkem 351 845 Kč.
2. Proti těmto dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 28. 1. 2019, které nabylo právní moci 7. 2. 2019, a dále žalovaný napadená rozhodnutí správce daně potvrdil. Dle § 143 odst. 5 daňového řádu byly doměřené daně splatné v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí žalovaného, a to ke dni 22. 2. 2019. Předepsané penále pak bylo dle § 251 odst. 3 daňového řádu splatné do 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o odvolání, tj. do 11. 3. 2019.
3. Platebními výměry ze dne 26. 3. 2019 správce daně žalobci předepsal úrok z prodlení za listopad 2013 ve výši 56 824 Kč, prosinec 2013 ve výši 22 480 Kč, květen 2014 ve výši 94 378 Kč, červenec 2014 ve výši 87 709 Kč, srpen 2014 ve výši 51 076 Kč, září 2014 ve výši 18 079 Kč, říjen 2014 ve výši 30 409 Kč, listopad 2014 ve výši 37 141 Kč, prosinec 2014 ve výši 12 441 Kč, únor 2015 ve výši 49 935 Kč, březen 2015 ve výši 51 209 Kč, duben 2015 ve výši 47 220 Kč, květen 2015 ve výši 35 422 Kč, červen 2015 ve výši 13 135 Kč, srpen 2015 ve výši 19 937 Kč, září 2015 ve výši 39 106 Kč, říjen 2015 ve výši 23 795 Kč a prosinec 2015 ve výši 10 961 Kč; celkem tedy 701 257 Kč.
4. Odvolání proti těmto platebním výměrům žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

5. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ze dne 21. 1. 2020 u Krajského soudu v Českých Budějovicích.
6. Žalobce uvedl, že úrok z prodlení je finančním postihem se smíšenou povahou. Částečně obsahuje odškodnění státu za nemožnost nakládat s finančními prostředky a částečně je sankcí pro jednotlivce za nezaplacení daně coby následek nesprávného tvrzení daně. Žalobce citoval rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 9. 2018, čj. 50 Af 11/2018-38, dle něhož má § 252 daňového řádu sankční povahu.
7. Žalobce k tomu poukázal na výši nákladů na obsluhu státního dluhu, resp. výši úrokových nákladů státu, které se v letech 2012 až 2018 pohybovaly v rozmezí 2,45 % p. a. až 3,4 % p. a. Oproti tomu úrok z prodlení se ve stejném období pohyboval mezi

- 14,05 % p. a. až 16 % p. a. Za účelem prokázání těchto skutečností žalobce navrhl provést důkaz obsahem webových stránek Ministerstva financí a České národní banky.
8. Úrok z prodlení tak byl v letech 2012 až 2018 více než 4krát až 6krát vyšší než náklady na obsluhu státního dluhu. Úrok z prodlení je ve srovnání s náklady na obsluhu státního dluhu zjevně přemrštěný, a proto má ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, čj. 4 Afs 210/2014-57, č. 3348/2016 Sb. NSS, povahu trestu a je na ně třeba aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a články 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Žalobce uvedl, že byl za totéž pochybení (nesprávné tvrzení daně z přidané hodnoty za výše uvedená zdaňovací období) potrestán dvakrát, což je porušením zásady *ne bis in idem*. Poprvé daňovým penále a podruhé úrokem z prodlení v části, která převyšuje sazbu 2 % p. a. + repo sazba vyhlášená Českou národní bankou.
 9. K odkazu žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí na rozsudek Nejvyššího správního soudu 2. 6. 2016, čj. 7 Afs 77/2014-76, žalobce uvedl, že pro posouzení zda základní standardy trestání vyplývající z Listiny a Úmluvy lze aplikovat i na úrok z prodlení jsou rozhodující jeho podstatné účely. Díky zákonné konstrukci se úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu mění v čase podle změn repo sazby vyhlášené Českou národní bankou a pro posouzení jeho účelu je klíčové, jaká ekonomická újma vzniká státu, což se opět mění v čase. S ohledem na shora uvedené je žalobce toho názoru, že dominantní funkcí úroku z prodlení je trestání za nesprávné tvrzení (přiznání) daně, protože ekonomická újma státu vzniklá nezaplacením daně je více než 4krát až 6krát menší než výše úroku z prodlení.
 10. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh dosavadního řízení a odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaný uvedl, že povinnost uhradit penále dle § 251 daňového řádu, které je peněžitou sankcí za nesprávné tvrzení daně, vzniká, pokud daňový subjekt neuvede v daňovém přiznání správnou výši daně, a ta je mu následně správcem daně doměřena. Pokud daňový subjekt neuhradí daň nejpozději ve lhůtě její původní splatnosti, ocitá se v prodlení a vzniká mu zákonná povinnost uhradit úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu, který je peněžitou sankcí za prodlení s úhradou splatné daně. Nejedná se tak o uložení dvojité sankce či dvojí trestání za totožné jednání. Správce daně nemá zákonnou pravomoc odchýlit se při aplikaci sazby úroku z prodlení od daného zákonného ustanovení a úrok z prodlení stanovit v jiné výši, než jak stanovuje § 252 daňového řádu. Není taktéž oprávněn přezkoumávat ústavnost zákonného ustanovení. Na podporu své argumentace žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, čj. 8 Afs 181/2017-31. Žalovaný je toho názoru, že úrok z prodlení ve výši stanovené § 252 daňového řádu nepředstavuje trest, jelikož jeho výše není přemrštěná.
13. Polemika žalobce stran výše nákladů na správu státního dluhu potom zcela postrádá opodstatnění. Úrok z prodlení má zejména motivovat daňové subjekty k řádnému

a včasnému placení daní a zároveň má nahradit majetkovou újmu rozpočtu způsobenou zpožděním splnění daňové povinnosti. Pokud by výše úroku odpovídala nákladům na správu státního dluhu, jak uvádí žalobce, bylo by pro daňové subjekty výhodnější „půjčovat“ si peníze od státu skrze pozdní úhradu jejich daňových povinností, než od finančních institucí.

14. K žalobcově odkazu na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 50 Af 11/2018-38 žalovaný uvedl, že v něm krajský soud vyslovil i názor, že je povinností finančních orgánů se řídit speciálním ustanovením, které dopadá na předmětnou situaci. Zároveň skutečnost, že má úrok sankční povahu, automaticky neznamená, že se jedná o trestní sankci.
15. Aplikace zásady *ne bis in idem* v posuzované věci není namístě. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Afs 9/2008-328, č. 1767/2009 Sb. NSS. Úrok z prodlení nepředstavuje trestní sankci a zároveň nebyla naplněna ani podmínka totožnosti právem chráněného zájmu. Žalobcově srovnání § 252 daňového řádu o úroku z prodlení a § 254a daňového řádu o úroku z daňového odpočtu není na místě, čemuž svědčí i systematizace jejich zařazení. Každý z těchto institutů má jiný účel (motivace daňových subjektů k řádnému plnění svých daňových povinností oproti předcházení průtahům řízení v rámci kontrolních postupů). K tomu žalovaný dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2017, čj. 9 Af 30/2014-25. Podstatným účelem úroku z prodlení je kompenzace ekonomické újmy státu, nikoliv potrestání daňového subjektu.
16. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Shrnutí repliky žalobce

17. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný nedostatečně posuzuje faktickou povahu úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu.
18. Žalobce poukázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2020, čj. 9 Afs 4/2018-65, č. 4119/2021 Sb. NSS, který rozlišuje mezi reparační a sankční složkou penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, a to s ohledem na obecné poměry na trhu s úvěry. Obecnými poměry na trhu s úvěry lze rozumět podmínky, za kterých si vlády půjčují finanční prostředky na trhu s dluhopisy. Jde tedy o to, za jakou cenu je stát schopen se zadlužit na trhu s dluhopisy, jak pro potřebu nového dluhu, tak pro potřebu splacení starého dluhu.
19. Taktéž v případě úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu lze též provést rozlišení mezi reparační složkou (náhradou „ceny peněz“, které stát neobdržel v zákonem stanoveném termínu) a složkou sankční. Reparační složka pak jen zlomkem celého úroku z prodlení (obdobně jako v případě penále z prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně) a dominantní složkou je složka sankční. Úrok z prodlení dle citovaného ustanovení má proto povahu trestu.
20. Žalobce poukázal na novelu § 252 daňového řádu č. č. 383/2020 Sb. účinnou od 1. 1. 2021, dle níž výše úroku odpovídá úroku z prodlení dle občanského zákoníku. Podle § 1970 občanského zákoníku výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením. Podle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů. Z důvodové zprávy k uvedené novele

přítom plyne, že snížení úroku o 6 procentních bodů vede k tomu, aby podle zákonodárce plnil skutečně pouze reparační funkci. Tím zákonodárce fakticky přiznává, že nejméně do dne 31. 12. 2020 je zákonná výše úroku z prodlení s ohledem na jeho reparační funkci přemrštěná, a proto obsahuje též resocializační (trestní) složku.

21. Ani nižší výše úroku od 1. 1. 2021 ovšem neznamená, že by úrok neobsahoval žádnou sankční složku. K tomu žalobce poukázal na vyjádření bývalé ministryně financí JUDr. Aleny Schillerové, Ph.D., ze dne 27. 10. 2020, z něhož je zřejmé, že Česká republika je schopna si půjčovat peněžní prostředky za úrok, který nedosahuje ani jednoho procentního bodu ročně a v případě půjček v eurech je dokonce schopna získat peněžní prostředky za „minusový úrok“.

V. Právní hodnocení krajského soudu

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
23. Krajský soud rozhodl při jednání dne 2. 3. 2022, při kterém účastníci setrvali na svých dosavadních vyjádřeních. Důkazní návrhy žalobce webovými stránkami Ministerstva financí a ČNB soud s ohledem na závěry judikatury, ze které níže vychází, zamítl pro nadbytečnost.
24. Žaloba není důvodná.
25. V posuzované věci je mezi účastníky sporné, zda úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu představuje trestní sankci ve smyslu shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 4 Afs 210/2014-57 a zda tedy tento úrok v rozporu se zásadou *ne bis in idem* (tedy zákazem opětovného trestání v téže věci) představuje v žalobcově případě v návaznosti na dříve uložené penále druhé trestání za totéž jednání. Krajský soud dospěl k závěru, že tomu tak není, a to z následujících důvodů.
26. Žalobce v této souvislosti vede polemiku o charakteru uvedeného úroku s ohledem na jeho výši. V nynějším případě jsou však takovéto úvahy nadbytečné.
27. Otázkou aplikace zásady *ne bis in idem* se ve své judikatuře Nejvyšší správní soud zabýval již mnohokrát. Již například v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, čj. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS, k tomu uvedl, že „*i pro správní trestání platí zásada ne bis in idem, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku. Skutkem je určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, která – v kontextu správního trestání – může mít znaky jednoho správního deliktu, dvou či i více správních deliktů (tzv. jednočinný souběh), nebo nemusí vykazovat znaky žádného správního deliktu. Podstata skutku tedy spočívá v jednání. Rámec aktů zahrnutých do jednání je vymezen následkem, jehož je jednání příčinou. Následek, který je znkem správního deliktu, spojuje jednotlivé akty do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky. (Z trestněprávní literatury srov. Novotný, O. a kol.: Trestní právo hmotné. I. Obecná část. Praha 1997, str. 182 - 183; Šámal, F. a kol.: Trestní řád. Komentář. II. díl. 4. vydání, C. H. Beck, Praha, str. 1410 a násl.).“*

28. V žalovaném citovaném rozsudku čj. 5 Afs 9/2008-328 pak Nejvyšší správní soud s odkazy na judikaturu Soudního dvora Evropské unie dovodil, že „[p]ro použití principu *ne bis in idem* v soutěžních věcech stanovil Soudní dvůr následující podmínky: musí být dána totožnost jednání, totožnost pachatele a totožnost právem chráněného zájmu. Jen při splnění všech tří podmínek platí, že pachatel nesmí být trestán podruhé za totožný skutek a pro ochranu téhož právního zájmu (spojené věci C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P Aalborg Portland, [2004] ECR I-123, bod 338).“ Obdobně lze tyto závěry vztáhnout i na nynější případ.
29. V něm přitom tyto podmínky naplněny nebyly, a to i kdyby úrok z prodlení skutečně představoval trestní sankci, jak se žalobce domnívá.
30. Dle § 251 odst. 1 daňového řádu „[d]aňovému subjektu vzniká povinnost uhradit penále z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, ve výši a) 20 %, je-li daň zvyšována, b) 20 %, je-li snižován daňový odpočet, nebo c) 1 %, je-li snižována daňová ztráta.“ Dle § 251 odst. 4 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020, pak platí, že „[p]okud je doměřována daň podle dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, povinnost uhradit penále z částky, která je v něm uvedena, nevzniká.“ Z dikce citovaných ustanovení je zřejmé, že předepsané penále, o jehož trestní povaze není sporu, je sankcí související se samotným nesprávným daňovým tvrzením při doměřování daně. Jednoduše řečeno: „skutkem“ je v takovém případě již to, že daňový subjekt nesprávně tvrdí daňovou povinnost v nižší výši a toto své pochybení před zásahem příslušného správce daně sám neodstraní (typicky formou dodatečného daňového přiznání ještě před zahájením případné daňové kontroly). Chráněným zájmem je tak především stanovení daně ve správné výši, což mimo jiné usnadňuje kontrolní postupy správce daně a odstraňuje nutnost úpravy výše daňové povinnosti doměřením daně.
31. Naproti tomu dle § 252 odst. 1 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020, upravujícího úroky z prodlení platí, že „[d]aňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.“ I kdyby tedy úrok z prodlení představoval trest, pak by sankcionovaným „skutkem“ byla pozdní úhrada splatné daně a chráněným zájmem to, aby daňové subjekty hradily své daňové povinnosti včas, což pak dále odstraňuje nutnost vymáhání nezaplacené daně. Oproti penále tedy úrok z prodlení nikterak nesouvisí s kontrolou a zjišťováním výše daňové povinnosti, ale výhradně s její úhradou.
32. Oba tyto obecně popsané skutky jsou přitom do značné míry vzájemně nezávislé. Nesprávné daňové tvrzení zpravidla časově předchází vzniku prodlení (typicky v situaci, kdy daňový subjekt trvá na svém nesprávném daňovém tvrzení, a daň proto následně zaplatí v nižší než zákonné výši). K prodlení pak samozřejmě může z různých důvodů dojít i bez toho, aby vůbec daňový subjekt při tvrzení výše daňové povinnosti pochybil. Představit si pak lze z druhé strany i v situaci, kdy daňový subjekt sice daň nesprávně tvrdí, ale fakticky ji včas zaplatí formou přeplatku na jiné dani, který správce daně započte na daňový nedoplatek.
33. Již proto v nynějším případě správce daně zásadu *ne bis in idem* neporušil, neboť penále i úrok z prodlení byly reakcí na odlišné skutky a jejich smyslem je ochrana odlišného – byť do jisté míry souvisejícího – zájmu.

34. Zároveň se ovšem krajský soud neztotožnil ani s žalobcovým názorem, dle něhož má úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu trestní povahu. Žalovaný v této souvislosti přílehavě poukázal na shora citovaný rozsudek čj. 8 Afs 181/2017-31, v němž Nejvyšší správní soud uvedl následující: „Stěžovatelka dále namítla, že úrok z prodlení má povahu trestu a odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 4 Afs 210/2014-57
- a
- rozsudek čj. 2 Afs 159/2005-43. Rozšířený senát se v prvně citovaném rozsudku mj. zabýval rozdílem mezi penále a úrokem z prodlení. Shrnutí, že do 31. 12. 2006 byl institut penále upraven v § 63 zákona o správě daní a poplatků; jednalo se o kombinaci penále a úroku z prodlení. Novelizací byl popsán institut rozdělen na penále (§ 37b) a úrok z prodlení (§ 63) a institut penále uvedenou změnou získal nový obsah. Oba tyto instituty poté převzal nový daňový řád. Přitom penále podle § 37b zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2010 a podle § 251 d. ř. má povahu trestu. Naopak u úroku z prodlení odkázal na důvodovou zprávu k daňovému řádu, která uvádí, že úrok z prodlení je stanoven jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Jedná se v podstatě o cenu finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou. Rozšířený senát vyložil, že „[p]rocentní sazba úroku z prodlení by se měla odvíjet od repo sazby České národní banky, plynutím času jeho celková výše narůstá. Způsob vymezení tak reflektuje jak aktuální „cenu peněz“ při pozdní platbě, tak délku prodlení. Tyto parametry úroku z prodlení by měly být zachovány, aby se neztratil jeho základní ekonomický smysl. Jinak řečeno, i úrok z prodlení by v případě přemrštěné výše mohl charakter sankce nabýt. Naproti tomu sazba penále je stanovena fixní neměnnou procentní částkou a není závislá na čase. Jde o jednorázový „trest“ za porušení povinnosti daňového subjektu uvést v daňovém přiznání údaje odpovídající skutečnosti.“ Dle rozšířeného senátu by se tedy úrok z prodlení mohl stát sankcí v případě jeho přemrštěné výše; v obecné rovině však úrok z prodlení nelze považovat za trest. Nejvyšší správní soud uzavírá, že úrok z prodlení v nyní posuzované věci s ohledem na jeho zákonnou výši nepředstavuje sankci.“
35. Z uvedeného je patrné, že Nejvyšší správní soud v daném ohledu hodnotil nejen smysl institutu úroku z prodlení, ale též jeho zákonnou výši, od níž svou argumentaci odvíjí žalobce. Od citovaného závěru nemá krajský soud důvod se v nynějším případě odchýlit (krajský soud proto ani nepovažoval za nutné provádět v této souvislosti žalobcem navrhané dokazování). Nic na tom nemění ani to, pokud krajský soud ve svém dřívějším rozsudku čj. 50 Af 11/2018-38 dovodil, že § 252 daňového řádu má sankční povahu. To totiž ještě neznamená, že se jedná o trest ve smyslu shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 4 Afs 210/2014-57.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady

důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Českých Budějovicích 2. března 2022

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu